

større Stat, en forøget Valgret ved at give dem den to Gange, saaledes som det er Tilfældet i Provinserne, saa kunde der være Tale om, at man kunde gaa maaſte endnu længere ned, end Forslaget gør. Naar den ærede Forslagsstiller derhos i sit Foredrag — saa vidt jeg husker — sagde, at det var jo ikke andet end en Retfærdighedshandling, man gjorde mod disse Folk, vil jeg dertil sige, at hvis man vil motivere denne Forøgelse af Valgretten paa Basis af, at det er retfærdigt, at man giver enhver, der betaler Skat, Valgret, saa maa man ogsaa sige, at Retfærdighed kræver, at de, der betale mere Skat, saa mere Valgret end de, der kun betale lidt, og nu er det jo saaledes, at den, der svarer Skat af 400 Kr., har affurat den samme Indflydelse som den, der svarer Skat af 400,000 Kr. Baade den ene og den anden Betragtning gør, at Forslagets direkte Udvidelse af Valgretten kan jeg i hvert Tilfælde ikke gaa med til. Hvad de andre Bestemmelser angaar, behøver jeg ikke at komme videre ind paa dem. Jeg tror som andre ærede Talere, at man ved at faa det større Antal Repræsentanter utvivlsomt vil bringe mere Tale, men maaſte tillige mindre Handling ind i Borgerrepræsentationen. Men paa den anden Side tror jeg, at der er saa mange Interesser, som man kunde ønske direkte repræsenterede, at man kunde forsvare at gaa med til denne Udvidelse, og jeg tror derhos, at der er et saa betydeligt Arbejde for de nuværende Repræsentanter, at de, der sidde i Repræsentationen, gerne ville have 12 ny og, som jeg haaber, gode Medlemmer ind i Forsamlingen. Derimod er der noget andet, jeg paa ingen Maade vilde finde ønskeligt, det er, at foretage Forandring af Valgperiodens Længde fra 6 Aar til 4 Aar. Jeg skal dog ikke komme videre ind paa det, idet jeg kan ganske slutte mig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling). Den Erfaring, jeg har — ikke saa meget fra den korte Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, som fra den lange Tid, jeg har iagttaget Rigsdagens Gerning — giver mig ikke nogen Opfordring til for nogen Repræsentation at ønske en kortere Valgperiode end den, den i Forvejen er pisket til at nøjes med. De se altsaa, at medens jeg i det, jeg anser for væsentligt, maaſte med forskellige Ændringer kunde gaa med til dette Forslag, er der paa den anden Side saa væsentlige Punkter, som jeg ikke finder heldige, at jeg maa anse det for meget problematisk, om Forslaget ogsaa virkelig gaar hen og bliver til Lov, og da jeg, ligesom det ærede Medlem fra Bælum (Wing) er ganske tilfreds med Kommunalbestyrelsen

— det er ikke mig selv, jeg her taler godt om, jeg har været saa kort Tid Medlem af den, at jeg ikke har nogen stor Del i, hvad den har udrettet i de mange Aar — men jeg tror som han, at Byen kan være ganske godt tjent med den Sammensætning, den nuværende Valgordning giver Kommunalbestyrelsen. Derfor kunde jeg tage det ganske roligt, hvis dette Forslag ikke blev til Lov, og jeg vil nærmest beklage, hvis Forslaget, saaledes som det er udtalt af den ærede Forslagsstiller og ogsaa kommet til Orde fra forskellige Sider og Grupper, i det andet Ting virkelig skulde blive knyttet til et andet Forslag, der ogsaa vedrører Københavns Kommune, det Forslag, som gaar ud paa at sætte Københavns Kommune i Stand til at forøge sine Indtægter ved at kunne gaa til en forøget Indkomstskat. Jeg kan ikke sige andet end, at jeg meget vil beklage, om denne Sammenknytning blev til Hvor, men ved Siden deraf forbauser det mig rigtignok i allerhøjeste Grad, at Sammenknytning bliver forøget fra den Side, hvorfra det sker. Hvad er det nemlig, der er Tale om? Det er jo ikke det, at Københavns Kommunalbestyrelse er i en saadan Nødsstand, at den ikke er i Stand til at klare de Opgaver, den har taget sig paa, ejheller de Byrder, der senest ere lagte paa den. Nej, det kan den meget godt, og den kan ogsaa gaa til nogle andre ny Foranstaltninger. Men saa meget er sikkert, at den kan blive nødt til baade at knibe paa mange af de Opgaver, den nu har kunnet løse paa en tilfredsstillende Maade, og gaa af Vejen for mange ny Foretagender, selv om den efter den modneste Overvejelse kom til det Resultat, at de burde udføres, og at den heri havde fuld Tilslutning ogsaa fra Skatteydernes Side. Og hvem vil det gaa ud over? Det vil selvfølgelig gaa noget ud over samtlige Statterbære, men ganske sikkert vil det gaa væsentligt ud over de ubemidlede her i København. Thi det er sikkert nok — ogsaa om de aarlige Udgifter gælder det — at hvor der er mest Elasticitet, det er netop paa de Steder, hvor en Indskrænkning af Udgifterne vil trykke de smaa i Samfundet. Det er over for Skolerne og meget andet, som man har taget med maaſte endda for rund Haand paa, at Indskrænkninger kunne finde Sted. Og man behøver blot at se paa Københavns Kommunes Budget for at se det. Hvis man undersøger det for det sidste Aar, vil man saaledes finde, at der er enkelte Udgifter, som man kan holde helt uden for det i streng Forstand løbende Budget, saasom Forrentning, Afdrag af Gæld og lignende faste Byrder, idet de om-